

ESTE JÓ

◆ Dani bejön, nyúlik-mállik, ide ül meg oda ül, olyan, mint egy kígyó, egyik székéről a másikra tekeredik. Közben lever ezt-azt: egy konyharuhát, egy köteg újságot, pár kanalat.

– Vedd fel, kisfiam! – kéri Anya.

– Túl fáradt vagyok – mondja ő. – Én is gyúrhatok? – Mert ahhoz nem az.

Én szerencsére cseppet sem vagyok fáradt, Lenke labdájával zsonglőrködöm, jó kedvem van. Anya szerint túlságosan is, ezért megkér, hogy Danival együtt pakoljuk el az asztalt.

– Ó... nem dagaszthatnánk inkább? Te meg szépen elpakolnád az asztalt – próbálkozom, és egy jó védéssel megmentem Dani müzlijét a labdától.

– Aha – mosolyog Anya. – Nem.

...éééés sajnos landol is a labda a dagasztótálban. Ez a meccs el is dőlt.

– Oké! Pakolom. Hova? A mosogatógépbe?

– Igen – mondja ő vesztére, én meg vihogok, mint Cukorfalat, és nekifekszem, hogy a mosogatógép felé toljam az asztalt.

Dani teljes vállszélességgel mellém áll: végül is ez volt a kérdés... Ágó röhög. Anya fogja a fejét, ő is nevet. De a rámolást nem ússzuk meg.

Késő van. Kinn hangos fúj a szél, és hallani lehet, ahogy csapkod az eső: az ablakon, a falon, a tetőn, a járdán. Várjuk Apát, hogy vacsorázzunk.

Dani lefekszik a padra, Lenke az állatos könyvét olvassa – kedvenc szokása szerint angolul:

– Lájba, maxka, kátja, kexke, kiszakaxa, loxolókanna...

Sokat nevtünk már rajta, de még mindig vicces.

Este, ha kint már sötét van, bent felkapcsoljuk a villanyt. Ülünk a konyhában, és az ablak olyan, mintha ezüstös csillámpor esne rá. Bent meleg van, és Anya levest főz, Lenke pedig kenyeret dagaszt az etetőszékben – Anya szerint jót tesz neki a tésztában matatás.

– Ezt olvasd! – mutatom neki a másik könyvet. És ő olvassa:

– Pölika, disziznó, malak.

Lenke, mintha értené, hangosan nevet.

Aztán mi is, mert úgy néz ki a tapicskolástól, mint egy varaxszosz malak.

Végre megjön Apa. Megöleljük, megrángatjuk, birkózunk. Amíg vacsorázunk, Ágó arról magyaráz, hogy ha majd nagy lesz, és Anya lesz a nagymama, akkor mindenképp küldjön neki csomagot tele aszalt gyümölcssel. Főleg meggyel.

– Mert nálunk csak mangó lesz meg papaja meg sárkánygyümölcs...

Valahol lemaradtam.

– De Ágó! Nem azt mondtad, hogy Svájcban lesz a házad? Akkor hogy lesz neked papajád?

– A boltból – vigyorog Dani.

– Nem, kérlek, lesz az udvarban egy Éden-projektem nagy üveggömbökkel, amik felerősítik a napsugárzást... – bla-bla-bla – ...abban fog aztán teremni a sok papaja meg sárkánygyümölcs.

– Svájci sárkánygyümölcs? – kapja fel a fejét Apa. – Csak úgy ne járj, mint Virág elvtárs a magyar narancssal! – és nevetünk, mert ezt a sztorit már ismerjük.

Fürdünk, hancúrozunk, idegesítjük egymást, sírunk és imádkozunk. Amíg Anya olvas, Dani és Lenke el is alszanak.

Aztán lassan csönd lesz és sötét. Ösgyerekek képzelem magam, és egy meleg barlangra gondolok: ott vagyunk mind, és hiába esik meg fúj, mi nem fázunk. Alsunk. Biztonságban vagyunk. ◆